

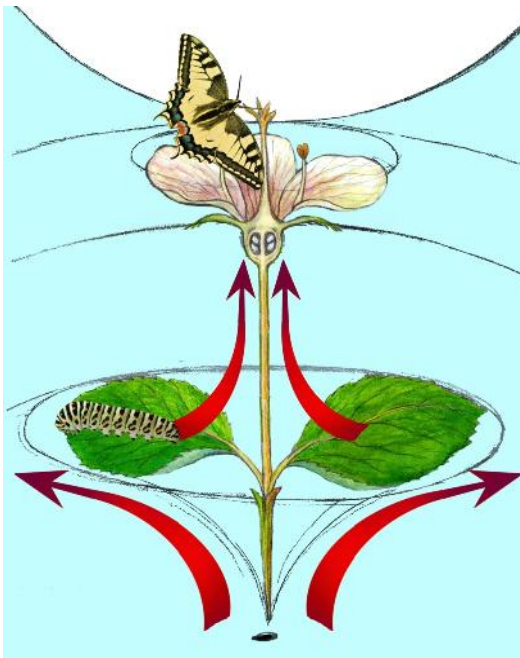
BRATRSKÁ NÁKLONNOST 6) ZBOŽNOST A MOTÝLÍ KUKLA

Abych o zbožnosti jen nekázal, k tomu se necítím být povoláný, chtěl bych raději dát znovu vše do souvislostí s původním mottem těchto stránek vycházející z protikladné povahy pohybů – SHROMAŽĎOVAT a ROZPTYLOVAT, pozorovatelné všude v přírodě, ve vesmíru i v Bibli. Bůh řekl prostřednictvím Ježíše Krista:

„Kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.“

(Matouš 12,30)

... a zdá se, jakoby celá živá i neživá příroda na toto Boží Slovo reagovala. Každá rostlina shromažďuje ve svých plodech množství nových semen, ve kterých je ukryt kód pro nový život rostliny. Rostlina, když roste, rozpíná (rozptyluje) své ratolesti do všech stran vztříc prázdnotě, pak ale změní tento pohyb a začne shromažďovat svou sílu do plodů. Stejněmu „diktátu“ podléhá i housenka. Na nám neznámý povel přestane žrát listí, zakuklí se a promění se v motýla, který má už jiné starosti. Začne se shromažďovat ke svatebnímu reji a snůšce vajíček. Listy ho přestaly zajímat, teď saje sladký nektar z květů. V listech je pohyb rozpínání, protože směřují do všech stran spíše k horizontu. Květ naopak principiálně shromažďuje, sleduje spíše kolmou osu směřující k zenitu, (k Bohu). Motýlí kuklu přirovnávám ke křtu, který také

nás uvádí do nových rozměrů života. Podobnou proměnou prošel i sám Ježíš, který také po křtu vyšel na poušť, kde podobně jako housenka v kukle nepřijímal potravu a kde také nabyl zvláštní moci k novému způsobu života. Strukturální shoda je tak nápadná, že se nedá přehlédnout. Ježíš pak také sám prožil i fyzickou proměnu na „hoře Proměnění“ a teď nás prostřednictvím svého Ducha zve do svého **proměnění**. Jak potom porozumět takovému kázání, které se vyskytovalo už i u Watchmana Nee před 80-ti lety, že se nemůžeme polepšit, musíme být vyměněni:

*Když jste zvítězili a nehřešíte už týden, čtrnáct dní, tři týdny, myslíte si, že jste se polepšili, změnili se a dozráli. Možná si začínáte vážit sami sebe a jste na sebe hrdí. A proto na vás Bůh sešle zkoušku a způsobí, že selžete, abyste si uvědomili, že jste se vůbec nezměnili. Jestliže jste schopni něco vydržet, není to proto, že byste se změnili, ale proto, že jste **vyměněni**. Na vašem místě to vydržel Pán. Jestliže si myslíte, že jste se změnili, určitě selžete.* Watchman Nee

Je tedy pravda to, že nás Bůh zve do svého **Proměnění**, nebo jsme úplně k ničemu a musíme být **vyměněni**? Myslím, že jde zase o oblíbený paradox, jako u elektronu. Platí obojí, záleží, kam umístíme své **já**. Položím jednu všetečnou otázku:

Může housenka létat? Ať odpovíme kladně či záporně, vždycky to bude správně. Ten, kdo odpoví **ne**, dá sice poněkud na vnější věci, ale nikdo nepopře, že motýl není housenka, ale něco docela jiného. Tedy housenka jako taková rozhodně létat nemůže. Ten kdo odpoví **ano**, sice připouští, že motýl navenek vypadá úplně jinak, ale je to stále tentýž tvor a tatáž bytost. Za předpokladu, že housenka projde touto metamorfózou, může létat. S námi je to podobné, až na to, že jsme zhřešili. Tím se to poněkud komplikuje. Hřích nám totiž zabránil, abychom přirozeně nadpřirozeným způsobem vstoupili do tohoto proměnění. Mám za to, že Ježíš a jeho krev kříže s námi pracuje ve dvou úrovních, jednak s našimi hříchy a vnitřně nás uzdravuje, aby nás pak a to je ta druhá věc, mohl přivést ke svému Proměnění. Rozhodně neříkám, že jsme sto se sami polepšit a už vůbec ne dosáhnout nějakých nadpřirozených

schopností. Bible je nazývá duchovními dary a každý, kdo prorokuje, nebo vzkládá ruce na nemocné a jsou uzdravováni, se rozhodně nemůže ničím chlubit, protože dostal dar. Naše proměna je nezbytná ke spasení a je také nadpřirozená. Ježíš je naše proměnění. Pokud Písmo říká:

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. (Kolosenským 3,3)

... a pokud apoštol Pavel prohlašuje:

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. (Galatským 2,20)

Neznamená to, že zemřela naše duše a byla nahrazena (vyměněna) Kristem. Naše duše, aby mohla být spasena, musí být **proměněna**. Umírá „starý člověk v nás“, čili duch Adamův. Kazatelé někdy příliš sami sebe ztotožňují se svou duší. Stále více, psychologicky i filosoficky, docházím k přesvědčení, že moje vlastní **já** v mé duši (čili psychice) není, pouze si ho v ní uvědomuji. Moje vlastní žití i živost je někde hlouběji, je v mém duchu a s ním naše vědomá mysl v přímém kontaktu příliš není. Hřích způsobil, že nemáme v pořádku své duchovní smysly a nevíme skoro nic o svém duchovním životě. I nevěřícího si může použít Duch svatý, ale ničeho si nevšimne. Rockoví hudebníci, nebo narkomani mohou být zas démonizováni a nevědí o tom. Jakoby se náš duchovní život ani tak netýkal nás samotných, ale někoho jiného, buď Satana, nebo Krista. Pokud se celý život budu tvářit, že se mne to netýká, mohu celý život prožít poměrně spokojeně až do chvíle, kdy po smrti zjistím, že celý můj život přeci jen má svůj faktický duchovní otisk v ponebesí a že už je pozdě na tom cokoliv změnit. Proto věřím tomu, že k potřebné **výměně**, tak jak o ni píše Watchman Nee, dochází jednorázově na začátku v mém nitru, když přijímám Ducha svatého. Pokud mi Pán sám nedá nějaké viditelné, nebo citelné znamení, nemusím si toho v ten okamžik ani všimnout. Všimnu si až posléze určitých **proměn** ve svém životě.

**V našem nitru dojde k záměně ducha
a v našem vědomí pak zaznamenáme proměnu mysli.**

Jsou tu tedy oba procesy, záměna i proměna a oba jsou dílem Ducha svatého od chvíle, kdy jsme ho přijali, když jsme uvěřili. Mé vnitřní já a mé svědomí často se mnou nesouhlasí. Je to mé vyměněné nitro (Duch svatý), které vede boj o moji duši. Často není problém ani tak v našem srdci a dokonce ani v naší mysli, ale někde mezi v podvědomí, odkud se vyplavují zákeřné věci, ale i to je naše duše, která potřebuje vnitřní uzdravení a proměnu. Starý člověk v nás žil z podstaty **těla** a v naší **duši** si zbudovával své bašty a pevnosti. Ty samozřejmě musely padnout spolu s ním, to už ale není výměna, ale „čistka“. Duch svatý prořezává naši duši jako ovocný strom a každá taková nečistá větev musela jít pryč. Takové pevnosti se pak snadno stávaly útočištěm démonů, kteří pak tím více zotročovali náš život. Tělo řeklo třeba takhle v pátek odpoledne: „Pojd', půjdeme hřešit!“ A já jsem šel do hospody, nebo do „dancingu“ balit zhrzené, nebo rozvedené paničky i když jsem věděl, že to není právě to, co bych chtěl v životě dělat. Tělo ovládané starým člověkem bylo silnější než já.

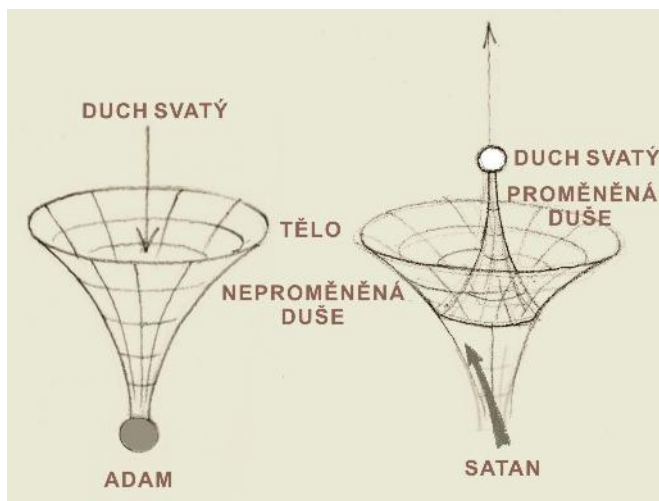
Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. (Římanům 6,6)

Starý člověk v nás zemřel a na jeho místo přišel Duch Kristův, který zvítězil. Proč tedy stále padáme a proč si musíme stále dávat pozor? Protože jsme stále ještě v neproměněném těle.

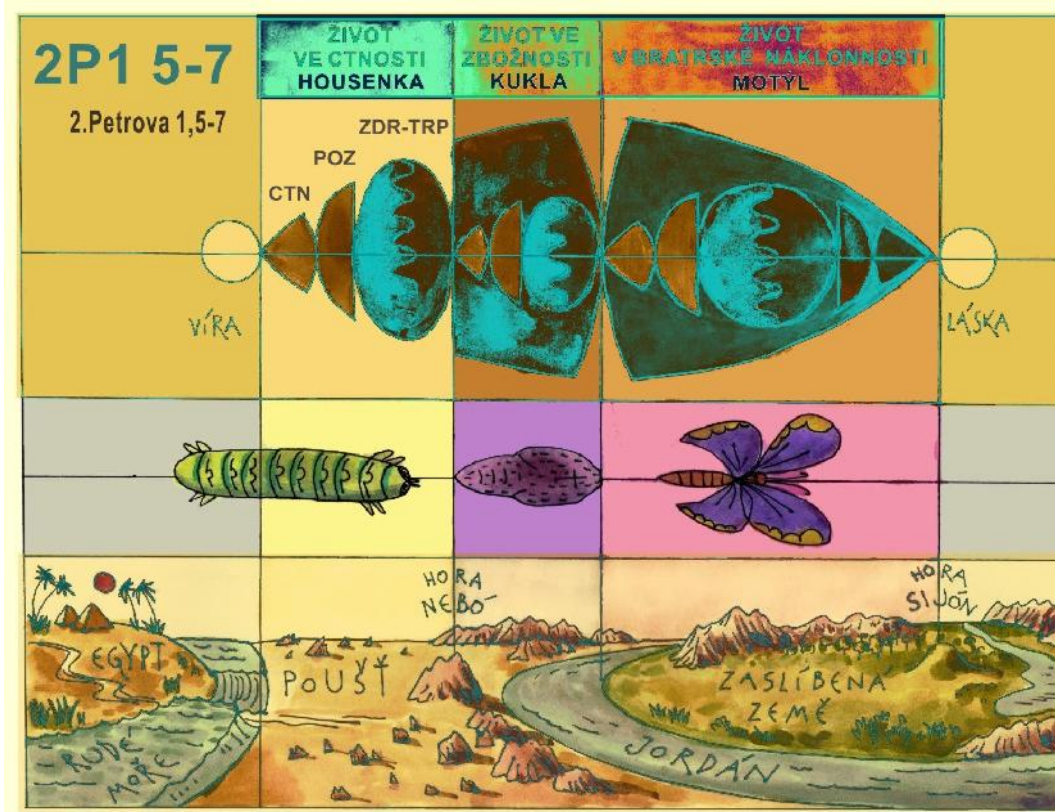
Říkám však: Duchem chodte a žádost těla nevykonáte. Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli. (Galatským 5,16-17)

Náš kazatel jednou řekl, že když ráno vstaneme, tak ten první hlas, který v nás začne mluvit (třeba přesvědčovat šéfa v práci, že mám pravdu já a ne on) je Satan, který je u nás dříve než Duch svatý. Myslím, že to je výstižné. Starý člověk v nás totiž už zemřel na kříži a naše nitro je vyměněno. Ale protože jsme stále ještě v těle, taháme

tu mrtvolu sebou a Satan se nestydí si do té staré zapáchající vonuce vlézt a znovu ji oživot. Dříve to nedělal, protože jsme mu ještě nevadili. Obrázek zobrazuje mou představu inspirovanou kapkou vody dopadající na hladinu. První trychtýř znázorňuje duši člověka žijícího podle těla. Duch Adamův – „starý člověk v nás“ je vybarven tmavě, protože zhřešil a odpadl od Boha. Duch svatý přichází na jeho místo a oživuje našeho ducha. Postupně uzdravuje a pročišťuje naši duši i tělo. Ten malý „ještědoid“, který za sebou táhne vzhůru Duch svatý, to je náš „vnitřní člověk“, který roste z Božího slova (tedy Zbožností) a je to zárodek naší proměněné duše. Tělo, které zde není vidět, je vyjádřeno jen vnějším okrajem trychtýře, který vše zvenci ohraničuje. Tam jsou umístěny naše žádostivé smysly, ale také i když se to nezdá, naše mysl. Vždyť se odehrává v šedé kůře mozkové jen několik milimetrů pod lebkou, tedy na samotném okraji hlavy. Satan neútočí z toho uvolněného místa po „starém člověku“ přímo proti Duchu svatému, to si netroufne, ale snaží se dál působit skrze tělo i mysl. Jsme ve hře a i když o tom nevíme, účastníme se velké kosmické bitvy. Pokud totiž máme co do činění s Kristem, budeme mít i co do činění s jeho úhlavním nepřítelem – Satanem. Kazatel doporučuje četbu a vyznávání Božího slova jako „ranní hygienu“, aby Ježíš ovládl situaci toho dne i v našem těle a myslí.

Abych lépe vyjádřil, že vše sleduje společný směr shromáždění v Kristu, pokusil jsem se srovnat tři různé procesy. Proces růstu křesťana podle 2P1 5-7 v Novém zákoně, proces proměny housenky v motýla a proces putování pouští ve Starém zákoně. Dopředu jsem vzdal představu, že to sedne všechno jako podle pauzáku. Silně jsem

si však uvědomoval shodnou orientaci. Všechno, jakoby se řídilo stejným azimutem duchovního kompasu. Rozhodně nemá smysl hledat paralelu ke každému atributu v 2P1 5-7 a v jednotlivých zastaveních a zkouškách na poušti, společný je jen výchozí bod, směr cesty a cíl. Izraelité vyšli z Egypta a museli chodit 40 let po poušti, aby Egypt vyšel z Izraelitů. Putování pouští tedy bylo ozdravným procesem, nutným ke vstupu do zaslíbené země. Bůh proměňoval otrockou mentalitu vzbouřenců a reptáků na mentalitu udatných bohatýrů víry a národa semknutého v jediný celek. Podobnou funkci má i sestava 2P1 5-7. Rozdělil jsem ji na tři části. První část je výchova a uzdravení spíše v přirozené oblasti lidského života. Také Ježíš žil většinu života přirozeným způsobem jako tesař a může nám být v mnohém příkladem. Těžko můžeme jít dál k duchovním věcem, když nejsme poctiví v práci, penězích, v dodržování slibů apod. Někdo s tím může být hotov za půl roku, jinému to může trvat 5, 10 i 15 let. Ve Zbožnosti ale již umíráme sami sobě a zjišťujeme, že bez Krista nemůžeme nic. Dokonce zjišťujeme, že i to všechno, co už máme, je vlastně na nic a potřebuje to přehodnotit. Proto jsou ve Zbožnosti zakresleny znovu předcházející věci (ctnosti, poznání, zdrženlivost i trpělivost). To byly vlastnosti dobré housenky, která se uzdravila a je připravena se zakuklit. **Tou kuklou je Zbožnost.** Také housenka je v kukle jen sama se sebou a s Bohem, oddělena od okolního světa, postí se a pracuje na sobě. Dá se říci, že se i u nás ve Zbožnosti mění Ctnosti na úctu k Pánu, Poznání se mění na osobní poznání Pána, Zdrženlivost se mění na ztišení před Pánem a Trpělivost na věrnost Pánu. Teprve až se Zbožností zakoušíme proměnu i na sobě, podobně jako housenka v kukle. To všechno před Zbožností byly jen dobré přirozené vlastnosti, nutné však k tomu, aby k našemu „zakuklení“ mohlo dojít.

Trochu jsem si nevěděl rady, kam umístit tento předěl na poušti. Pro mne to prakticky znamenalo vidět již do zaslíbené země a mít jasnější pojem o cíli. Proto jsem volil horu Nebó, ze které už bylo vidět do zaslíbené země a ze které Mojžíš rozdělával území mezi dvanáct pokolení (kmenů) Izraele. Hora Nebó ale jinak zvlášť se zbožností nesouvisí. Myslím si, že každý má to své místo v tom putování jinde. Záleží na tom, kdy začneme ne jen chápat, ale také prožívat platnost Slova z **Galatským 2,20: Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.** V právním slova smyslu je platné už v Egyptě, od chvíle, kdy jsme uvěřili a celá poušť by měla být jen místem postu a proměny. Už v moři (ve křtu) bychom měli definitivně zemřít starému životu (Egyptu) a plně se spolehnout na Pána. Housenka ve schématu by měla patřit pouze do Egypta a motýl pouze do zaslíbené země, vše mezi mořem a Jordánem je poušť a ta je paralelou kukly. Bůh housenku v kukle proměňuje v jiného tvora, podobně i Ježíš ve křtu a na poušti přijal nový způsob života a pastevce Davida Bůh na poušti připravoval na královskou korunu. Praxe je však v našem životě a žel byla i u izraelitů na poušti jiná. Na poušť vyšlo stádo reptajících „housenek“, které netušilo, co se po něm chce. Izraelský národ se na poušti moc neproměňoval. Z těch, co vyšli z Egypta na poušť, vešli do zaslíbené země jen dva, Jozue a Káleb, ostatní vyhynuli na poušti a do zaslíbené země vešli jen jejich potomci. Jozue byl předák, vojevůdce, který vedl armádu izraelských bojovníků, když se bránili nájezdům Amálekovců a pak se stal nástupcem Mojžíše. Káleb byl posledním z posledních a ani prý nebyl Hebrej. Ostatní se mu posmívali, káleb prý hebrejsky znamená pes. Oba však měli prorocké obdarování a porozuměli Slovu, které říkal Mojžíš. Na nich nám Bůh ukazuje, že s Pánem Ježíšem může obstát každý a zdárně projít proměnou.